

Mummer 20

15. Oktober 1906.

55. Aargang

En Tale af Præsident Joseph F. Smith

til en Forsamling af S. D. Hellige i „Finsbury Hall“ i London,
den 26. August 1906.

(Fortst. fra S. 293.)

Jeg ønsker nu at indprente dette i eders Sind, mine Brødre og Søstre, og især mine Brødre som prædike Evangeliet i denne Mission: Hold eder fri fra Synd, Brødre, saa at I ikke skulle behøve at komme og sige: „Åh, jeg har syndet!“ eller „Fader, jeg har syndet, og er ikke værd at kaldes din Søn“. Lad ikke dette gøres nødvendigt. I ere Guds Sønner og ere fødte af Vandet og af Manden. I have annammet den Helligaands Gave. I have annammet Lyset og kende det; I have hørt Mandens stille Røst tale til eder, og den har baaret sit Vidnesbyrd i eders Hjerter. Lader eder ikke drage bort eller ledes paa Afveje; giv ikke efter for Fristeren et Øjeblik, saa at I skulle behøve at komme senere og sige: „Fader, jeg har syndet og er ikke værdig at kaldes din Søn.“ Lev saaledes, som Guds Søn levede; lev hver Dag, som du burde leve; vær ærlig og ren; vær oprigtig, dydig, godgørende, ydmyg, alvorlig, tro til eders Overbevisning. Vær tro til eders Fader og de Løfter, I have gjort ham, ikke alene i Daaben, men paa hellige Steder, hvortil I have haft Afgang, og hvor I have indgaaet i den nye og evige Pagt. Om I ville gøre saa, kan jeg forvisse eder om, at I ville være længere fremme mod Maalet end den, som falder i Dag og rejser sig igen i Morgen, og saa falder igen og atter rejser sig op; som be-

standig vakler mellem ondt og godt, Synd og Omvendelse, og som kun følger i Frelserens Fodspor en Del af sin Tid og bestandig har Omvendelse behov. Lad den første Omvendelse være saaledes, at den ikke behøver at gøres om igen. Gaa og opfyld eders Pligt, Brødre, og hold eder rene og ubesmittede fra Verdens Daarligheder. Sky alt ondt, og lær at kun gøre godt. Maaske nogen vil sige: „O, det er umuligt for et jordist Menneſke.“ Ja, det kan være umuligt for os jordiske at gøre det til Fuldkommenhed. Det er maaske umuligt for os at elske Gud af vort ganske Hjerter, Sjæl og Sind, og maaske vi ikke formaa at elske vor Næste, som vi elske os selv; men lad dette Princip staa os for Dje som vort Formaal, at elske Gud af vort ganske Hjerter. Lad os trakte efter at elske vor Næste som os selv; lad os gøre det saa godt, som det staaer i vor Magt. Da ville vi gøre efter vor Evne, hvad Gud gør efter sin; vi ville da fuldbyrde vort Livs Hensigt og fuldkomme dets Herlighed. Jesus sagde: „Værer da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himlen er fuldkommen.“ Værer rene, som eders himmelske Fader er ren. Hvorledes skulle I være rene? Hvorledes skulle I være retfærdige i al eders Ufuldkommenhed? Kun ved at efterleve eller leve i det Lys, I have annammet. Aldrig lader eder falde tilbage i mindste Maade. Naar I vide, hvad der er ret, da gør det, efterlev det, hold fast ved det og dø for det. Aldrig lad eder lede derfra af nogen som helst Indflydelse eller Magt, der kan stilles imod eder. Staa fast ved det, som I vide at være Guds Villie, det, som I kende at være ophøjende af sin Natur, Aand eller Virkning. Aldrig lad eder drage bort derfra, og da ville I blive fuldkomne og retfærdige i den jordiske Sfære, hvori I leve, ligesom Gud er fuldkommen i den u dødelige Sfære, hvori han lever. Om I ville gøre dette, ville I ligesom Smedens Arm, der altid er i Bevægelse og Brug, saa Kraft og Styrke Dag for Dag, indtil I naa Højdepunktet af hvad, der er eder muligt i dette jordiske Liv; og Gud vil have Behag i eder og anerkende eder som sine Børn, han vil antage eder og kan ikke vende eder bort; thi det vilde være uretfærdigt at vende een bort, som havde været tro til det Lys, han havde faaet, og Gud kan ikke være uretfærdig. Den, som under saadanne Forhold søger, skal finde; og den, som beder Herren, skal visſeligen faa. Apostlen Jakob sagde: „Derſom nogen af eder fattes Viſdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham. Men han bede i Troen, intet tvivlende; thi den som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret.“ Naar vi bede, lad os da gaa til vor himmelske Fader, ligesom et Barn gaar til sin jordiske Fader — med Tro paa, at han vil faa, hvad han beder om, hvis det er til hans Bedste at faa sit Ønske opfyldt. Saaledes lader os gaa til Herren, vor Fader naar vi ere i Trang. Lad os gaa som et Barn, der veed at Gud lever; som har annammet Vidnesbyrdet af hans Aand, som ikke tvivler,

som veed, at Gud kan høre og forstaa ham, lige saa godt som vi vide, at vi kunne staa her i London ved den ene Ende af Telefontraaden og tale med vore Venner i Liverpool eller Glasgow eller andet Sted, og at de kunne kende vor Røst og vide, hvad vi sige til dem, og som vi vide, hvad de sige til os. Vi vide, at dette er en Virkelighed, men kende dog ikke Hemmeligheden deraf. Der er et Element i Luften; vi vide ikke hvad det er, men kalde det Æteren. Dette Element bære vore Ord og Symboler til næsten grænseløse Distancer, til de naa det ønskede Bestemmelsessted, hvor det afleverer hvert Ord, som er givet. Man hører over hele Verden, hvor Redskaberne ere i Harmoni. Saaledes kunne vi ogsaa samtale med Faderen; han kender Princippet. Der er ikke noget af dette, som han ikke forstaa, og som han ikke altid har kendt; men vi have kun begyndt at fatte lidt af, hvad hverken vi eller vore Fædre før have kendt. Guds altseende Øje ser alt, hvad der sker paa denne Jord, og kan se og forstaa alle hans Hænders Væringer. Hvorledes hans Øje formaar dette, forstaa vi vel ikke; men vi ville engang se og forstaa det. Thi vi vide, at Profeterne have sagt, at i de sidste Dage vilde Gud aabenbare mange herlige Sandheder, og at Kundskab skulde forøges blandt Menneskene. I Dag kunne vi høre her, hvad der foregaar i Kina, Japan og i næsten alle Lande. Beretningerne flyde lige hertil, og vi kunne læse i Bladene om Jordstælvne i Kalifornien og Chile og om andre Begivenheder, der finde Sted i de forskellige Verdensdele. Vi forstaa tildeels, hvorledes disse Ting foregaa, men vi forstaa ikke hvad foranlediger det. Ingen kan sige os hvad Electricitet er; ingen kan fortælle os, hvad der er i Luften; man kalder det Æter, men hvad det er, kan ingen fortælle os nærmere, end at det er et Element i Atmosfæren, der bærer Lyden og beretter Tanker i fjerne Lande ligesaa tydelige, som de blive udtrykte her. Hvor meget lettere er det ikke for Gud at høre vore Ord og kende vore Tanker, at forstaa vore Hjerter og lytte til vore Bønner og Takfigelser. Og senere hen ville vi vide meget mere om disse Ting, end vi nu kende.

Jeg kan forviise eder om, mine kære Brødre og Søstre, at det er mig en Fornøjelse at være hos eder her i Dag. Jeg havde ikke tænkt at skulle have denne Lejlighed, da jeg rejste hjemmefra. Jeg har været i London før; jeg tænker jeg var maaske her og forkyndte Evangeliet i denne Verdensstad mange Gange, før mange af eder var kommet til Verden. Jeg har fire Sønner i denne Forsamling. Jeg var her og forkyndte Evangeliet før nogen af dem var født. Min første Mission her varede i tre Aar. Snart efter jeg kom hjem, blev jeg kaldt til en anden Mission, nemlig til Stillehavs-Øerne og var igen borte fra Hjemmet i tre Aar. Da jeg kom til England igen i 1877, ventede jeg, at mit Ophold her som Missionspræsident vilde vare i flere Aar, men ved Præsident Brigham Youngs Død blev det nødvendigt for mig at komme

hjem, og siden den Tid har jeg ikke næret nogen Tanke eller Forventning om nogenfinde at besøge dette Land igen. Jeg bliver nu gammel og har næsten udtjent min Tid i Missionsfeltet, stønt jeg agter at vedblive i Herrens Tjeneste Resten af min Levetid. Lad mig fortælle eder, mine Brødre og Søstre, hvorfor dette er min Lyst. Herren har velsignet mig med et Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed; han har kundgjort mig det og ladet mig føle det i min Sjæl — Kundskab om at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn, Verdens Frelser og Menneskenes Forløser; at Joseph Smith var kaldet af Gud til at lægge Grundvolden til dette Værk. Han var ikke en lærd Mand; han var kun et Barn paa fjorten Aar, da han blev kaldet ved Herrens Røst, og da hans Mission først blev ham aabenbaret. Det var ikke Joseph Smith, der lagde Grundvolden til denne Kirke og genbragte til Jorden Guds Præstedømmes Magt og Myndighed og Evangeliets Principper og Ordinanser for Menneskenes Forbedring og Frelse. Det var Gud, som gjorde det med Joseph Smith som et Redskab i sin Haand. Jeg veed ogsaa, at Brigham Young var en Guds Tjener, kaldet af Herren til at eftertræde Joseph Smith som hans Folks Leder. Glem det ikke — lad det ikke gaa eder af Syne, at dette Værk ikke er et Menneskeværk. Gud har erklæret, at han vil udføre en Gerning paa Jorden. Den skal ingenlunde slaa fejl; den skal ikke falde tilbage mere, men skal stride fremad, til Guds Kundskab skal fylde Jorden, og „hvert Knæ skal bøje sig, og hver Tunge erkende, at Jesus Kristus er Herren til Gud Faders Ære.“ Husk dette, Brødre, naar I forkynde Evangeliet. Brødre og Søstre, lad mig fortælle eder, at Gud har givet mig denne Kundskab; der kan ingen Tvivl være om dens Sandfærdighed; den maa være sand. Tiden tillader mig ikke at fortælle eder, hvorledes jeg veed, at den er sand. Gud velsigne eder; Fred være med eder; og maa I overleve at samles til Zion og glæde eder i Bjærgenes Dale iblandt Guds Folk, og opnaa en Fylde af Evangeliets Velsignelser. Men vær ikke i Hast; tag eder Tid; studer Evangeliet og vær ikke for hastige. Men naar I gaa op til Zion, tænk ikke I komme til at ligge paa Roser; at I ikke ville have flere Prøvelser og Genbordigheder eller Sygdom, eller behøve at bekymre eder om eders Livs Fornødenheder, eller om at udføre eders Pligter længer. Naar I rejse til Zion, vær forvisset om, at I der ville møde, og komme til at svare alle Livets almindelige Spørgsmaal, lige saa vel som her. Thi I ville finde, som jeg hørte en Broder udtrykke sig, at Zion er Herrens Tærskel. Der samles Hveden og Avnerne blæses bort, og kun Hveden bliver tilbage. Gud velsigne eder! Fred være med eder! Dette er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Hvorledes man skal gendrive Mormonerne.

Ualmindelig gode Raad fra en D. D.

„Vi kalde paa dem, som lede os i Teologien, om at imødegaa Mormonerne med bedre Vaaben end Forhaanelse, Skældsord og Spotteglofer, og med bedre Bevisførelser end Dadel og Bagvaskelse.“ Pastor G. Duncan.

Vi gengive nedenstaaende Stykke fra Pastor Duncans Pen paa Grund af dets ualmindelige Uerlighed og Oprigtighed i Betragtning af det Thema, der er Genstand for hans Opmærksomhed. Det fandtes i 1. September Numret af »Gentlemens Journal«, et Tidsskrift udgivet i Gravesend i England, og lyder som følger:

„I hvor mange Værker, der end udkomme fra Mormonpressen, er dog det, som mest interesserer Udenforstaaende, Polygamiet. Dette er højest beklageligt; thi der udkommer fra Tid til anden fra Hovedkontoret i Liverpool nogle af de mest velstrevne og udførlige Værker; men disse tiltrække sig ikke i Almindelighed Folkets Opmærksomhed og Videlyst saa meget som Polygami. I mange Aar har dette været Genstand for offentlig og retslig Omtale, og endnu er Opmærksomheden henvendt derpaa saa skarpt og koncentreret som nogensinde før. Skønt Polygamiet er blevet nedlagt ved Lovens Magt, er dets Undertrykkelse kun formel og ikke virkelig; thi Mormonerne, af hvem Størstedelen ere ærlige og oprigtige Mænd, ville ingenlunde forlade deres Hustruer og Familier. Et Forsøg paa at undertrykke det med Magt, kunne Mormonerne kun anse som et ved Loven støttet Angreb paa deres lykkelige Hjem, og som et Forsøg paa at standse Herrens Værk i de sidste Dage. De tro paa Joseph Smiths Ord, at det er Guds Villie, at de Hellige skulle antage Polygami. Joseph Smith kan have været rigtig eller urigtig heri, men han erklærer i dybeste Alvor, at Aabenbaringen, han gav Folket, havde han faaet af Gud selv. Man kan ikke diskutere med en Profet, man maa enten tro eller ikke tro hans Profeti. Vi Udenforstaaende tro ikke; men Mormonerne grundet paa, hvad der for dem er kraftigt Vidnesbyrd, tro, at Joseph Smith var en sand Profet. De erklære, at hans Komme var forudsagt, og de paastaa, at alle de Profetier han udtalte, ere blevne opfyldte. De overlade Beviserne derfor til Studenter, Philosopher, Kritikere og Modstandere og paastaa, at ikke i et eneste Tilfælde er hans Erklæringer bleven modbevist. Der er gjort mange Forsøg derpaa, hvilke i Almindelighed kun have været latterlige Fejlgreb. Forsøg paa at vise, at Joseph Smith i sin Ungdom var af en raa og lav Karakter, (og dette Middel gribes der ofte til endog i vore Dage), gør det kun mere vanskeligt at forklare og stadfæste dette som sandt. Han var omgivet af dygtige Mænd, der stod rede til at lade deres Liv for ham; og skønt

de boede hos ham og stod i nær Forbindelse med ham, havde de en uroffelig Tro og Tillid til ham som en Guds Profet. En halv Million Mænd og Kvinder erkende i Dag Joseph Smith som Guds udvalgte Profet for Menneffene i denne Tidsalder. Vi maa alvorligen imødekomme dette Faktum, og vi maa kun undres over, at ikke vore Præster og Mestres gøre en nøjagtig Undersøgelse af Mormonernes Fordringer og Bevisførelser. Den almindelig brugte Maade har gerne haft til Udfald at lade Mormonerne gaa ud af Kampen som Sejrherrer. Jo mere de og deres Bestræbelser blive neddrægt og urigtigt fremstillet, desmere umuligt bliver det at gøre rede for det Faktum, at de, for at kunne have Frihed til at dyrke Gud ifølge deres Tro, udbandrede til et Vilddnis og saaledes forvandlede det, at det først blev et „Territorium“ og siden en af de forenede Stater. I Ordets fuldeste Betydning have de faaet „Ordfenen til at blomstre som Rosen og de tørre Steder til at glæde sig.“ Stæder udsprang, hvor intet før var. Mexiko byder dem store Gunstbevisninger, om de ville gaa der i Massevis og gøre for det Land, hvad de have gjort for Utah. Det meste, der staar Mormonerne imod er, at de prædike og praktisere Polygami (se Anmærkning nedenfor). Men indtil vi ere i Stand til at nedbryde deres Beviser for, at Joseph Smith fik Aabenbaringen derom af Herren, kunne vi ikke bebrejde dem at efterleve deres alvorlige Overbevisninger. De ønskede ikke at praktisere Polygami, og da Aabenbaringen kom frem, faldt den mange af dem med Stræk. Der er Tanker forbunden med Mormonismen, der gør det umuligt for dem at modsætte sig Polygami. Deres Ansættelse er, at det ikke er formelt forkastet i Guds Ord. De tro, at alene hellige Mænd burde have store Familier, saavel med Hensyn til Statens som Religionsens Interesser. De begrunde denne Praksis paa Nyttighed, Nødvendighed og Befaling fra Gud. Vi maa imødegaa deres Argument; thi de ikke alene erklære disse Fakta, men udruste sig med Beviser, og sige, at ikke et eneste af disse er blevet gendrevet af deres Modstandere.

Vi fremstille Sagen, som den er; thi i disse Spalter tage vi ingens Parti. Men vi kalde paa dem, som ere Teologiens Ledere om at imødegaa Mormonerne med bedre Vaaben end Forhaanelser, Stældsord og Spotteglojer, og med bedre Bevisførelser end Dadel og Bagvaskelse. Krigen mod dem med disse Vaaben forklarer deres mærkværdige Arbejde i dette Land. De vinde Tilhængere paa alle Sider, medens mange af vore Religions-Ledere synes at være uvidende om deres Eksistens. Vi have mere end een Gang henledt Opmærksomhed paa deres Literatur, og deres Bøger kunne alle erholdes fra vort Kontor. Vi kunne kun sige, at om vi end grues ved at se paa Polygami, hvilket de fleste Kristne gøre, nødes vi dog til at møde Mormonerne paa deres egen Grund. Bibelen kan ikke hjælpe os i denne Strid, thi de holde frem en anden Bog og sige, at den er det sidste Budskab, Gud har sendt til

Jorden, og at Budstabet er til eder, I Hedninge. Hvorledes skulle vi besvare dette Spørgsmaal? Vi maa studere Bogen og undersøge Grunden til, hvad den gør Krav paa, og om muligt modbevise det; der er ingen anden Udvej for os. Det staar os ikke an at lade disse Folk være. Mormonpræster og Uldster ere udsprede i Hundredvis, og de sige rent ud, at deres Mission er at gøre os alle til Mormoner. Mange forlade vore Rækker og slutte sig til deres, og mange flere ville gøre det samme, med mindre vi selv alvorligen studere Mormonernes Literatur, og gøre os nøjagtig bekendt med den."

Umærkning: Hr. Duncan tager Fejl, naar han siger, at Mormonerne prædike og praktisere Polygami. De gøre ingen af Delene. Det vilde kun være Tidsspilde at prædike Polygami nu; thi ingen saadan Ægtestand kunde indgaaes med Kirkens Bifald; ejheller har Kirken tilstedet eller bifaldet noget polygamist Ægtestab, siden Præsident Wilford Woodruffs Manifesto i Aaret 1890. De faa, som nu leve i patriarkalsk Familieforhold, ere gamle, ærbare Mænd, som anse det som den mest ukristelige og barbariske Gerning at udstøde deres elskede og dyrebare Hustruer og Børn fra deres Dngang. Læg Mærke til, at Aabenbaringen om Polygami kom frem i 1843, men Oppositionen mod Mormonerne og deres Tro begyndte med de allerførste Aabenbaringer, Joseph Smith fik i Aaret 1820, da han kun var 14 Aar. Det var hans Erklæring, at Gud havde talet udaf Himmelen og havde gæstet Jorden, og tændt Evangeliets Lys til igen at skinne for og oplyse Menneskene i de sidste Tider, at hans Plan for denne Tidsalder maatte bekendtgøres og sættes i Udførelse. Det var Joseph Smiths Optraeden som en Guds Profet, der forbavtede den kristne Verden og vakte dens Modstand.

Ovenstaaende Artikel viser, at Hr. Duncan, skønt han ikke selv har nogen Tro paa dette Værks Guddommelighed, dog ønsker, at Mormonismen skulde behandles med Uerlighed og Ret; at den burde undersøges og forstaas, førend den dømmes. Gid der var mange af den Slags Præster at finde!
(Redaktionen.)

Daab.

Millennial Star, den 4. Oktober beretter, at der i Leicester blev døbt to den 29. September; i Birmingham den 30. September blev 14 døbt; i Darlington den 23. blev 10 døbt. Mange undersøge Evangeliet og blive derved næsten altid vore Venner. „Oplysning“ er det bedste Middel hvormed at behandle Mormonismen — sand og ærlig Oplysning. Det hjælper altid til at fremme Herrens Værk, for hvilket enhver Kristen burde interessere sig.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 15. Oktober 1906

Vis de Gamle tilbørlig Erkendtlighed.

Der er en stor Skare af Mænd og Kvinder, der i Kampen for Livet daglig nærme sig Gravens Rand og muligvis længes efter den Hvile, som alene Graven kan give. Hvor mange af disse trænge ikke til den Understøttelse, Opmuntring og Trøst, som det staar i enhver's Magt at give. Maasse endog blandt de Hellige, der i saa rigt Maal nyde Herrens Velsignelser saavel materielle som aandelige, er der Forsømmelse af den af Frelseren givne Befaling: „Fød mine Lam!“ Mange, som i deres yngre Aar have været villige og virksomme og have hjulpet til at opbygge By og Stat; været med at lægge Grundvoldden til et borgerligt Samfund, der nu flourerer; Mænd, som nu formedelst Alderdom eller Sygdom maa holde sig fra den almindelige Virksomhed, der engang var deres Liv og Lyst; Kvinder, som have opdraget en stor Familie af Sønner og Døtre, der nu udgøre en Del af det borgerlige eller kirkelige Samfund; mange af disse maa trække sig ud af Ringen og i Stilhed se paa, hvad der nu foregaar i den stedsø omfjiftende Verden. Skønt de saaledes maa trække sig udenfor den almindelige Bevægelse, burde de ikke forglemmes eller ringeagtes. Ungdommen burde altid erindre, at hvad der nu gaar for sig, er kun Fortsættelsen af hines Arbejde eller Bestræbelser; at denne Slægt skylder den forrige Takken for sin Tilværelse.

Vi ere mere eller mindre tilbøjelige til at udsætte vor Erkendtlighed for deres Værd, til deres Aand har forladt sin jordiske Bolig. Hvor meget bedre vilde det ikke være, om vi viste vor Paastønnelse mere, medens de endnu vare hos os, saa at de kunde glædes og trøstes derved; om vi vilde besøge dem i deres Kamre, hvor de almindeligvis maa søge deres Ophold i Alderdommen, og om vi der vilde udøse for dem noget af det, vi gemme til de ere borte. I de Sidste-Dages Helliges Samfund gøres der maaste mere godt i denne Retning, end hos noget andet Folk. Aarlig gøres der Udflugter og Gæstebud et Par Gange om Aaret, hvortil de Gamle indbydes til gratis Deltagelse; men mange ere ikke i Stand til at forlade Hjemmet mere, og disse burde vi i Særdeles ihukomme med et Besøg. Vi burde i Tanken sætte os i deres Stilling, og da gøre mod dem, hvad vi gerne vilde, at Folk skulde gøre mod os under lignende Forhold. Frelseren sagde: „Alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, det gøre I ogsaa mod dem“, og „hvad I have

gjort mod een af disse mine mindste Brødre, det have J gjort mod mig." Og hvem ønsker ikke ikke at gøre noget, som kan glæde, om end ikke netop gavne, ham, som har gjort saa meget for os.

Det glæder Oldingen at tale om sin livslange Erfaring til nogen, som interesserer sig for at høre ham. Det opvækker Erindringen om mange glade Dage, han har tilbragt i sin Ungdom; om mange Prøvelser han har udstaaet; mange Opoffrelser, han har gjort for andre, hvilket alt er ham til Opbyggelse og Trøst. Evangeliet har samlet de oprigtige udaf mange Lande til eet Folk; desaarfag er der i vore Oldinges Levnedløb indflettet mange gode og nyttige Erfaringer, som ikke findes optegnede i Bog, men for dem ere dyrebare Ting, der altid glæde dem at omtale. Alle, som ikke just lide af ulægelige Sygdomme, ønske at leve til en høj Alder, og om vi skulle naa den, ville vi glædes ved de yngres Erkendtlighed, for hvad godt, vi have gjort for denne Verden.

F. C.

Afsløsning. Følgende Oldster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde i Missionsens Interesser, og ønskes en lykkelig Rejse til Zion: Hyrum Larsen fra Aalborg til Vernon, Idaho; Frederick W. Christensen fra Aalborg til Holbrook, Idaho; og Rudolph M. Stockelth fra Kristiania til Salt Lake City. De sejlede fra Liverpool den 12. Oktober med Dampskibet „Arabic“.

Flyttet. Oldste N. A. Petersen flyttes fra Aarhus til Aalborg Konf.

Efteraarskonferencen i Trondhjem.

Lørdagsten den 15. September Kl. 8 begyndtes Konferencen i Lokalet Gamle Kongevej Nr. 6. Missionspræsident J. M. Christensen og 18 Oldster og 2 Søstre af Missionærerne vare til Stede. Præs. Ephraim Petersen bød de forsamlede velkommen, og var glad ved at kunne samles med dem i Fred og Ro; han haabede, at Guds Aand maatte gøre sig gældende i rigt Maal og blive til Velsignelse for de forsamlede. Oldsterne Willard R. Lund, Martinus T. Nielsen, Samuel Petersen, Cyrus Jensen, Niels W. Knudsen, Frig M. Jensen, John Erickson og Præs. Petersen aflagde Rapporter over deres respektive Missionsmarker og vidnede om Sandheden af det Evangelium, vi forkynde. Præs. J. M. Christensen udtalte sin Glæde over at mødes med Missionærerne og de Hellige i Trondhjem; bemærkede at den Modstand vi møde, er stærkest hos de uvidende; at Bekendtskab med vort Folk og Være næsten altid gør et gunstigt Indtryk.

Søndag Formiddag Kl. 11 fortsattes Konferencen. Ældste Cyrus Jensen paaviste Aabenbarings Nødvendighed for at kende Herrens Willie; Ældste Lewis C. Hemmingsen fremviste Guds Personlighed, og Ældste Samuel Petersen talede om Guds Handlemaade med Israels Børn. Søster Anna C. Widtjõe viste, at Forsølgelsen mod Guds Bærf var den samme nu som forud. Præsident Christensen viste Evangeliets Virkning paa Menneskene at være en Frelsens Kraft til deres Forbedring.

Søndag Eftermiddag Kl. 4 fortsattes Konferencen, i hvilket Møde Præs. Petersen omhandlede Troen og dens Nødvendighed, Ældste Fritz W. Jensen Omvendelse og Ældste James C. Jensen Daabens Hensigt og rette Maade.

Søndag Aften Kl. 8 fortsattes igen Konferencens Møder; disse to holdtes i Haandværkerforeningens Lokale. Niels W. Knudsen talede om Nødvendigheden af at have Myndighed fra Gud for at kunne udføre nogen Gerning i hans Navn antagelig for ham. Ældste Matthias J. Bensen talede om Mormons Bog og Søster Petroline Gaarden om Forholdene i Utah. Præs. Christensen sagde, at Bibelen, Mormons Bog og ny Aabenbaring stemme overens med hverandre, og Mormonismens Lære er opløstende i sin Natur, og er Guds Budskab til Menneskene i denne Slægt.

Mandag Formiddag Kl. 11 og Eftermiddag Kl. 4 holdtes Præstedomsråder, hvor Ældsterne afgav Rapport om Bærfets Fremgang, og Præs. Petersen gav den samlede Rapport, der viste, at der siden 1. Maj var omsat 14,078 Skrifter og 4,404 Bøger; 8,903 Fremmedes Huse besøgte med Skrifter og 720 efter Indbydelse; der var holdt 2,282 evangeliske Samtaler og 117 Møder. Der var 5 døbte og 6 emigrerede. Præs. Christensen gav Missionærerne mange gode Raad og Instruksier og formanede dem til at leve i Renhed og Ydmyghed for Herren, og være ham tro i Opsyndelsen af enhver Pligt.

Mandag Aften holdtes det sædvanlige Grensmøde, hvor Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse, og alle Forslag vedtoges enstemmigen. Præsident Christensen talede til Forsamlingen om Kirkens Disciplin og om Frelsens Plan for baade levende og døde. Ældsterne John A. Israelsen og Lawrence C. Wall aflagde Vidnesbyrd om Sandheden af det Budskab, vi frembære.

Tirsdag Aften holdt den kvindelige Hjelpeforening sit Konference-møde, hvor Rapporter om deres Virksomhed og dens Udfald aflagdes. Søstrene Julia Pien, Petroline Gaarden og Marit Ingdahl aflagde Vidnesbyrd, og Præsident Christensen opmuntrede Søstrene til at fortsætte Arbejdet med Flid.

Efter Mødet holdtes en Fest, bestaaende af Sang- og Musiknumre, Taler og Forfriskninger, hovedsagelig for Missionærerne, og for Søster Ingdahl, som nu skulde rejse til Amerika. Møderne vare godt besøgte og

en god Stemning herskede. Sangkoret gjorde her, som altid er Tilfældet, meget til at oplive Møderne.

Missionærerne beskikkedes til at virke i de forskellige Grene saaledes som nedenfor angivet; den førstnævnte i hver Gren som Forstander:

Ephraim Petersen som Konferencens Præsident med Matthias J. Bensen som Sekretær. I Trondhjems Gren tillige James C. Jensen og Niels W. Knudsen; Udr. Besselsgade 7, Trondhjem. I Kristianslund Gren: Willard K. Lund og Peter Petersen; Udr. Munklebuft Gaard, Øvregade. I Levanger Gren: Samuel Petersen og John A. Israelsen; Fernbanegade 13. I Stenkjær Gren: Frih M. Jensen og Christian Johnsen; Besselsgade 7, Trondhjem. I Mosjøen Gren: John Eriksen og Alfred Hansen; Udr. Mosjøen. I Narvik Gren: Cyrus Jensen og Lawrence C. Wall; Udr. Storjords Gaard, Narvik. I Namøs Gren; Martinus T. Nielsen og Orson H. Petersen; Udr. Besselsgade 7, Trondhjem. I Senien Gren: Laurik C. Henriksen og John J. Piepgrafs; Udr. Finlandsnefet, Tromsø Amt. I Bardø Gren: Jakob L. Hartvigsen og Niels Jensen; Udr. Bardø. Søstrene Anna J. Widtsøe og Petroline Gaarden beskikkedes til at virke blandt Slægtninge.

Matthias J. Bensen, Skriver.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 303.)

20. Kapitel.

Saaledes endte hans første Missionsrejse, hvis mange Begivenheder aldrig gif ham ad Glemme. Senere sagde han til Timotheus: „Du haver efterfulgt mig i Værdom, i Vandel, Forsæt, Tro, Langmodighed, Kærlighed, Taalmodighed, i Forsølgelser, i Lidelser, saadanne, som mig ere vederfarne i Antiochia, i Ikonion, i Uystra; hvilke Forsølgelser jeg haver udstaaet, og Herren friede mig af dem alle.“ Han kom tilbage til Antiochia med nedbrudt Helbred, skønt med stærkere Forsæt og Tro og Taalmodighed, villig til at gøre og lide, hvad Herren vilde kalde ham til, ja lide som en „Hedningers Apostel“.

Vi have set, hvorledes Jøderne hadede de Kristne; de roste sig af at være Abrahams Børn, og troede, at de vare Guds udvalgte Folk, og at han bar mere Omjorg for dem end for noget andet Folk. Derfor foragtede de Hedningerne og vilde ikke anse dem som deres Ligemænd. De handlede med dem, men vilde ellers ikke holde Selstab med dem eller spise sammen med dem. Vi ville erindre, hvorledes Gud lærte Peter i Joppe, at dette ikke var ret; og hvorledes Apostlen gif til Kornelius og prædikede Evangeliet for ham, som var en Hedning; og hvorledes han

gif til Menigheden i Jerusalem og fortalte Folket der, at Evangeliet var frit for alle og enhver. Nogle troede ham og vare villige til at omgaaes venstfabelig med dem og gaa i Kirke sammen med dem; men andre vilde ikke; og skønt de kaldte sig Kristne, viste de dog ikke Kristi Aand boende i dem.

Saaledes hørtes ofte i Jerusalem og andre Steder det Spørgsmaal: „Maa de kristne Jøder og de kristne Hedninger være Medlemmer af en og samme Kirke og behandles ens, eller skal der være een Kirke for kristne Jøder og en anden for kristne Hedninger?“ Dette var et vigtigt Spørgsmaal. Det voldte Paulus og de bedste Kristne en Del Bryderi; thi Forskelligheder vare ikke overensstemmende med Kristi Være; thi han elskede alle, og lærte alle at elske hverandre som Brødre og Søstre.

Nogle af disse fejltagne Medlemmer af Kirken i Jerusalem rejste til Antiochia, og søgte at faa de kristne Jøder der til at vise de kristne Hedninger Foragt. De havde nemlig været Farisæer og sagde, at de som ikke efterlevede den jødiske Lov, kunde ikke blive frelst. De mente, at den kristne Daab intet vilde gavne. Herover bleve de kristne Hedninger meget bekymrede, thi de havde ikke saaledes forstaaet Peter og Paulus og Kristus. Dette Spørgsmaal blev anset af saa stor Vigtighed, at de bad Paulus og Barnabas om at gaa til Jerusalem og faa Apostlernes Raad besangaaende. Paulus var end mere villig til at gaa derhen, thi han havde selv haft en Aabenbaring fra Gud, at han skulde drage derhen. De tog med sig Titus, en ung kristen Hedning, som vilde interessere sig meget for, hvad Apostlerne vilde sige. De vilde ogsaa interessere sig meget for Titus, fordi han kunde være et Eksempel paa, hvor god en Mand en Hedning kunde blive. Medens de tre saaledes vandrede fra Antiochia til Jerusalem „og fortalte Hedningernes Omvendelse, gjorde de alle Brødrene stor Glæde“, som de mødte.

Endnu engang kom Paulus ind i den hellige Stad, hvor han i sin Barndom kom for at gaa i Skole hos Gamaliel, og senere igen efter sin Omvendelse for at se Peter, og atter engang for at bringe Dfringer fra Antiochia til de nødlidende Kristne i Jerusalem. Her havde han en privat Samtale med Peter, Jakob og Johannes. Disse vare Kirkens Piller, dem hvis Kundskab, Visdom og Godhed hjalp de Kristne mere end nogen andens. Der blev holdt en større Forsamling for at drøfte det store Spørgsmaal, vi allerede have hentydet til. Der blev meget sagt, men vi have kun de fire af Talerne, nemlig af Peter, Paulus Barnabas og Jakob. Til sidst enedes alle med dem om, at der ikke skulde være særskilte Kirker for Jøder og Hedninger, men alle skulde være lige og behandles som Ligemænd, efterdi begge vare den sammes Efterfølgere han som er alles Herre. Et Brev, hvori dette var skrevet til de Hellige i Antiochia og andre Steder, blev sendt til den Stad ved Paulus og andre, blandt hvem var Silas, der skulde blive Pauli Rejsekammerat

paa hans Missionsrejser. Der blev megen Glæde i Kirken over Brevet fra Jerusalem. Det bød alle velkommen, som kunde kaldes Kristne, uden Forskel hvor de kom fra, eller hvad de før var kaldet. Denne Forsamling i Jerusalem kendes i Kirkehistorien som det første „Consilium“.

21. Kapitel.

Efterat Paulus og Barnabas kom tilbage fra deres første Missions-tur, forblev de i Antiochia i 2 Aar. Da sagde Paulus til Barnabas: „Lad os drage tilbage og besøge vore Brødre i enhver Stad, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se hvorledes de lide.“ Dette var en ædel Beslutning; det var ligesom en kærlig Fader, der besluttede at besøge sine Børn. Men førend han rejste, foresaldt noget, der var højst beklageligt. Gode Mænd kunne undertiden være af forskellig Mening og ledes til at begaa en Fejl. Derfor kunne de blive Uvenner, men dog senere blive lige saa gode Venner igen som før, ja elske hinanden. Alt dette var Tilfældet med Paulus og Barnabas. Paa deres anden Missions-tur ønskede Barnabas at tage sin Slægtning, Johannes Markus med. Vi erindre, at denne unge Mand var med i Begyndelsen af deres første Rejse, men forlod dem i Perga og gik hjem, fordi, som vi formode, han var bange for at imødegaa de Prøvelser og Farer, der true ham. Paulus vilde nu ikke stole paa ham igen, hvorover Barnabas var meget stiftet og bedrøvet. Disse to gode Mænd, der saa længe havde været sammen og gjort saa meget godt, besluttede at skilles ad. Det er bedrøveligt at se dem skilles paa denne Maade. De saa aldrig hinanden igen i deres Levedage, skønt ikke paa Grund af vedvarende Uvenskab. Paulus skrev sidenester meget smukt til Barnabas og viste ham stor Ære. I Rom sendte han Bud efter Johannes Markus, og viste ham den Tillid han ikke vilde vise ham i Antiochia. Barnabas tog Markus til sig og sejlede til Cypern, hans Fødeland.

Paulus valgte Silas for sin Ledager, og begav sig paa sin anden Missionsrejse, der blev længere og mere faresuld, men ogsaa af større Bigtighed end hans første og tredie Rejse. I sit Resultat skulde den overgaa enhver anden af sit Slags. Da Paulus var færdig til at begynde sin første Rejse fra Antiochia, holdt Kirken Faste og Bøn, „lagde Hænderne paa dem, og lod dem gaa“. Da han nu tilligemed Silas var rejsefærdig, bad Kirken for dem, at Gud vilde vejlede og bevare dem. Først drog de nordpaa gennem Syrien; derpaa omkring den nordøstlige Del af Middelhavet og vest gennem Kilikien til Tarsus, Pauli Barnaboms-Hjem. Han besøgte igen Menigheder, han tidligere havde stiftet. Hvilken glædelig Overtæffelse de Hellige maa have følt, idet de bød ham velkommen tilbage.

I Lystra vilde han søle sig som hjemme hos Bedstemoder Lois og Moder Eunike, som muligvis nu var en Enke, og hendes unge Søn,

Timotheus. Af hvad vi læse om denne Mand, slutte vi os til, at han var af en udmærket Karakter. Da han kun var 16 eller 17 Aar gammel og muligvis nylig var bleven en Kristen, saa man allerede i ham et Mønster for baade unge og gamle. Han var endnu kun en ung Mand, da Paulus igen besøgte hans Hjem. Apostlen saa hans sagtmødige Aand, hans Troskab i Opfyldelsen af sine Pligter, hans Frimodighed og Uerbarhed, hans Pænselighed til at være hans Vedsager og Medhjælper. Det er ikke at undres over, at Paulus vilde have en saadan til at gaa med sig. Og ligesom Hanna laante sin Søn Samuel til Herren, og den kristne Enke i Jerusaleem hengav sin Søn, Johannes Markus til hans Gerning, saaledes gav ogsaa Eunike den, der var hendes Lys i Hjemmet, til at følge med Paulus og Silas paa deres Missionsrejse for at oplyse Hedningerne.

Førend de paabegyndte Rejsen, forsamledes hele Menigheden, og i den erklærede Timotheus sin Tro paa Kristus og blev ordineret og bestiftet til sin nye Virksomhed. Kirkens Ældster og Paulus lagde deres Hænder paa ham og med Højtidelighed indviiede ham til Herrens Tjeneste, og den Helligaand fyldte hans Hjerte med en brændende Kærlighed for Herrens Værk. Fra den Dag af hvilede Pauli Velsignelse over ham: „Paa Timotheus, min egen Søn i Troen, hvile Gud vor Faders og hans Søns, Jesu Kristi Naade, Misgundhed og Fred!“

Vi kunne forestille os Paulus igen i Antiochia i Pisidien, og ligeledes iblandt de hedenske Afgudsdyrkerere i Galatien. Blandt de Afguder, de tilbade, var Kybele, Gudernes Moder. Folk troede, at en sort Sten, der var falden ned fra Himlen, var hendes Billede. Det kan have været en Meteorsten, da saadanne undertiden falde ned paa vor Jord fra ukendte Steder i Himmelummet. Mange Galater i deres Uvidenhed og af Frygt tilbad denne Afgud i Stedet for den levende og sande Gud, som Paulus var kommen at forkynde dem. Han blev i Galatien flere Maanedes — muligvis Aar. Det vides ikke med Bestemthed hvort længe, ej heller de Steder han besøgte; men af hans egne Beretninger lære vi, at mange vendte sig fra Afguderi til den sande Gud, og at han grundlagde mange Menigheder.

Paulus blev forhindret i sine Rejser paa Grund af en Sygdom af en eller anden Slags; hvad det var han led af vides ikke. Han kaldte det „en Torn i Rødet“. Nogle have ment, det var en Svaghed i Øjnene, som er saa almindelig i Østen, eller at hans Øjne aldrig bleve helt gode igen efter hans Blindhed i Damaskus. Han led meget, og Sygdommen varede længe. Uden Tvivl passede Timotheus ham op med samme Omhu, som en Søn vilde sin Fader. De, som vare blevne Kristne, gjorde nok alt, hvad der stod i deres Magt, for ham af Takskyldighed og Kærlighed. Han skrev senere et Brev til dem, hvori han udtaler sig paa følgende Maade: „I vide vel, at medens jeg forkyndte

eder Evangeliet, blev jeg meget syg. Min Sygdom var af en saadan Natur, at den voldte eder megen Besvær, og kunde have vendt eder imod mig og ladet mig uden Hjælp; men dette gjorde I ikke. I vare bedrøvede over mine Lidelser og vare gode imod mig og plejede mig som om jeg havde været en Engel. Dog vare I glade ved at beholde mig iblandt eder saa længe. Jeg tror I elskede mig i den Grad, at I vilde have været villige til at give mig eders Dine, om det kunde have gavnet mig til Helbredelse."

Da Paulus endelig blev færdig til at forlade Galatien, var han meget tvivlraadig om, hvorhen han skulde begive sig; men en Aabenbaring fra Gud ledte ham til Troas uden at vejlede ham videre frem. Dette Landstrib var beliggende i den nordvestlige Udkant af Lilleasien ved det Ægæiske Hav, nær ved Dardanellerne. Eggen omkring Troas er af dyb Interesse for dem, som studere Historien. En Mil derfra laa Troja, der var Skuepladsen for en af Oldtidens største Krige. Fortidens Digtere, i Særdeleshed Homer, have bevaret dens Minde for tre Tusind Aar. Læsere og Rejsende tænke paa dens Krigshest og Vogne, dens Armeer og Feltherrer. Men ingen var saa stor som Apostlen, der omtrent paa samme Sted forkyndte den store Herres Freds-Evangelium.

Her kunne vi indføre een af Pauli Medarbejdere, som vi endnu ikke have omtalt. Vi have bemærket Apostlens ondartede Sygdom i Galatien, og han er muligvis endnu mer eller mindre lidende deraf i Troas. Her finde vi ham hos en Læge, der bliver endog mere end dette til ham. Med Undtagelse af Timotheus er han Pauli bedste Ven paa sine Rejser, i sit Arbejde, sine Prøvelser, Skibbrud og Fængsling; hans Navn er Lukas. Det er gennem ham som Skriveren af Apostlernes Gerninger, vi faa det meste af hvad vi vide om Sankt Pauli Levnedsløb. I hans „Evangelium“ have vi Jesu Kristi Historie berettet. Paulus kalder ham „Lukas den Læge, den elskelige“; som saadan var han en stor Hjælp til Apostlen paa Rejser og under Lidelser. Vi kunne ogsaa tænke os, at han, hvor som helst han kom, hjalp dem, som vare i legemlige Lidelser, medens han søgte at hjælpe deres Sjælsnød.

Som Paulus nu stod ved Bredden af Hellesponte, der nu kaldes Dardanellerne, og tænkte paa den Magt og Herlighed Mænd streedes om paa Trojas Sletter, tænkte han vist ogsaa paa den Magt og Herlighed, han søgte, ikke for sig selv, men for sin Herre, Jesus Kristus, fra hvem han nu ventede at faa at vide, hvorhen han skulde gaa. Bag ham var Asien, hvor han havde prædiket Kristi Død og Opstandelse, og hvor Kristendommen havde sin Begyndelse. Paa den anden Side af det smalle Stræde var Athos, det hellige Bjærg 1936 Meter højt, det første han havde set af Europa, hvor Kristendommen var ukendt. Maaske Synet af dette høje Bjærg syntes at indbyde ham til at bringe hans glædelige Tidender over mod Vesten.

Hinvides det Ægæiske Hav laa Makedonien, hvis Hedenfolk kan have

bekymret hans Sjæl, naar han lagde sig til Hvile. Det var en mindeværdig Nat da han, medens han sov, havde et Syn — ikke en fejlagtig Drøm eller Engel, men den tydelige Form af en makedonisk Soldat hinsides Søen paa Europas Kyst, hvor hans Tanker vare henvendte, før han lagde sig til Hvile. Vinkende med Haanden raabte Soldaten: „Kom over til Makedonien og hjælp os!“

Næste Morgen ved Daggry fortalte Paulus sit Syn til sine Kamerater, der forstod dets Betydning, ligesom han og selv gjorde. Lukas fortæller os, at de straks besluttede at gaa derhen, forvissede om, at Herren havde kaldet dem dertil. Med Skib fra Troas sejlede de over det Ægæiske Hav, hvor de først anløb Den Samathraki, hvis høje Bjerge var et godt Landmærke for de hedenste Sejlere. Den næste Dag sejlede de videre til Filippi. Dette Skib førte Kristendommen fra Asien til Europa. I Tidernes Løb bragte andre Skibe den til Amerika og til forskellige Lande, og endda tilbage til Asien igen. Mange af Herrens Tjenere, der i vor Tid vandre omkring for at opsoge oprigtige Sjæle, som ikke kende Guds Sandheder, have haft Vejledning af ham ligesom Paulus og have ved at følge den høstet stor Glæde. (Fortættets.)

Missionærernes Rapport for September 1906.

Konferencepræsident	Konference	Vital Missionærer	Skrifter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Orbinerebe	Børn velflagene
J. P. L. Breinholt	Aalborg	23	4200	489	4111	1119	79	4		
Joseph L. Petersen	Aarhus	22	7667	942	5964	1350	114	4	2	4
Niels L. Lund	København	19	6307	459	5531	791	55	2		3
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	5556	786	2569	587	44	1		
Søren Rasmussen	Kristiania	33	5629	1227	4892	1336	98	5		8
Ephraim Petersen	Trondhjem	24	738	407	640	279	39	2		
Totalsum for Missionen		140	30097	4310	23707	5462	429	18	2	15

Indhold:

Tale af Præs. Joseph J. Smith	305	lighed	312
Svorledes man skal gendrive Mor- monismen	306	Afløsning	313
Daab	311	Flytning	313
Redaktionelt:		Efteraarskonferencen i Trondhjem	313
Bis de Gamle tilbørlig Erkendt.		Sankt Pauli Bevnedstøb	315
		Missionærernes Rapport	320